

французи. Величковъ ималъ отлично поведение и билъ наказанъ само единъ пжтъ; ето защо: когато билъ ученикъ четвъртата година, презъ време на обѣдъ, единъ неговъ съученикъ грѣкъ, който стоялъ срещу него на трапезата, казалъ нѣкаква оскърбителна дума за българитѣ. Величковъ дочулъ това, кипналъ отъ гнѣвъ и хвърлилъ ножа, съ който се хранѣлъ, право въ лицето на клеветника грѣкъ, та му счупилъ единъ преденъ зжбъ. За тая постжпка той понесълъ голѣмо наказание. Въ лица се пробудилъ и поетическиятъ даръ на нашия писателъ. Още презъ ученически години той написалъ драмата „Невѣнка и Светославъ“, която се играла не само въ Цариградъ, а и въ всички градове въ България. Самъ поетътъ игралъ ролята на Невѣнка.

Следъ шесть годишно учение, Величковъ се завърналъ въ родния си градъ и се заловилъ да работи за неговото пробуждане. Като учителъ въ класното училище, той заедно съ своитѣ нѣколцина образовани другари работилъ за издигане на просвѣщението въ родния си градъ: подържали читалището, давали представления, държали сказки, говорѣли патриотически речи и т. н. Величковъ много обичалъ да чете, но най-много челъ френскитѣ писатели, които обикналъ въ цариградския лицей.

Презъ 1876 година се подготвяло Сръдногорското възстание. И когато Бенковски дошълъ въ Пазарджикъ да образува таенъ революционенъ комитетъ, младиятъ и разпаленъ Величковъ пръвъ изказалъ желание да се запише членъ и се заклелъ да работи за свободата на отечеството си. Когато възстанието избухнало, Величковъ горѣлъ отъ желание да отиде при другаритѣ си — панагюрски възстаници. Но това не му се отдало, защото за-